

Een paar opmerkingen bij het voorstel tot vereenvoudiging van het burgerlijk procesrecht:

art. 77l lid 6

De voorwaarde dat een tegenverzoek in een vorderingsprocedure (dus een eis in reconventie of een tegenvordering) betrekking heeft op het oorspronkelijke verzoek (in conventie) lijkt mij niet nodig. Bij een mondelinge behandeling kan het bij de bespreking van een mogelijke regeling juist een voordeel zijn dat alle geschillen op tafel liggen, ook als die heel verschillend van aard zijn.

Met een dergelijke tegenvordering hoeft door een verweerder bovendien niet veel werk te worden gemaakt van een verrekeningsverweer in conventie en loopt de verweerder niet het risico dat dat verweer door de rechter wordt gepasseerd op de voet van art. 6:136 BW en zijn verrekeningsmogelijkheid daarmee verloren gaat.

Waar een tegenvordering de zaak te zeer zou compliceren of vertragen, zou een splitsing als bedoeld in art. 77k lid 4 van het concept uitkomst kunnen bieden.

art. 77n lid 4

Dit lid gaat over het verschijnen op de mondelinge behandeling. Wellicht kan daarin worden opgenomen dat de rechter kan bepalen dat een of meer partijen ook kan of kunnen verschijnen door aan de mondelinge behandeling deel te nemen via een videoverbinding. Dat zet de deur open voor reistijd en kosten besparende Ipad-comparities, waarmee (in elk geval in Maastricht) al wat geëxperimenteerd wordt.

art. 77s

In lid 1 wordt de uitspraaktermijn voor kantonzaken gesteld op vier weken en voor andere zaken op zes. Ik zou denken dat dit in alle zaken vier weken zou moeten zijn. Het schrijven van een vonnis is een kwestie van uren/dagen, niet van weken. De concept-MvT zoekt aansluiting bij de zeswekentermijn in 8:66 AWB, maar eenvormigheid in uitspraaktermijnen tussen kantonzaken en andere civiele zaken (die ook nog eens door dezelfde rechters worden behandeld) spreekt mij meer aan.

art. 210

De vereenvoudiging van procesrecht is een mooie gelegenheid om eindelijk het vrijwaringsincident in de ban te doen. Het vrijwaringsincident is een ideaal vertragingsmiddel voor een kwaadwillende gedaagde, maar biedt verder nauwelijks voordelen. De enkele keer dat het wenselijk is zaken van de verzoeker tegen de gedaagde en van de gedaagde tegen de volgens hem vrijwaringsplichtige gezamenlijk te behandelen, kan, eventueel na verwijzing, (rol)voeging plaatsvinden.

art. 250 lid 2

De eis van een bijzondere volmacht voor het afstand doen van een procedure zou niet moeten gelden voor een advocaat.

art. 250a lid I

Afstanddoening door partijen gezamenlijk zou steeds moeten kunnen en is altijd welkom, ook nadat een datum is bepaald voor de uitspraak.

Ten slotte doe ik graag de suggestie dat tot wettelijk uitgangspunt wordt genomen dat elk veroordelend vonnis uitvoerbaar bij voorraad is. Ik citeer uit het artikel "Dor hout" van F.J. Fernhout in het Tijdschrift voor de Procespraktijk, 2010, 101-102:

"Een goed voorbeeld van een nutteloze regeling is die van de uitvoerbaarverklaring bij voorraad. Iedereen die een veroordeling heeft weten te krijgen, wil die executeren. Een rechter die die veroordeling uitspreekt, vindt nooit dat die niet hoeft te worden nagekomen. Alle extreme uitzonderingsgevallen kunnen door de executierechter via art. 438 Rv worden opgelost. De praktijk is dan ook dat altijd uitvoerbaarverklaring bij voorraad plaatsvindt, tenzij iemand een foutje maakt. Er is dus niets op tegen om vonnissen en beschikkingen niet langer te discrimineren ten opzichte van notariële akten en te bepalen dat zij gewoon ten uitvoer kunnen worden gelegd, Dat staat eigenlijk al in art. 430 Rv.

Als dit verpletterende inzicht doordringt tot de wetgever, dan kan er een grote schoonmaak worden gehouden in het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering. Als dor hout kunnen worden gekapt

- a) de regeling zelf (art. 233 met herformulering van het laatste lid, art. 258, art. 288);
- b) de bepalingen die de term uitvoerbaar bij voorraad ijdel gebruiken, doordat zij betrekking hebben op constitutieve beslissingen (artt. 81 lid 3, 642c lid 5), te vervangen door een enkele bepaling die het mogelijk maakt constitutieve beslissingen onmiddellijke werking te geven, wat het wetboek meteen een stuk begrijpelijker zou maken en een hoop jurisprudentie overbodig;
- c) de bepalingen die betrekking hebben op de schorsende werking van rechtsmiddelen (artt. 145, 350 lid 1, 360 lid 1, 386, 404, 432, 476a lid 1, 1066 lid 1);
- d) de herstellmogelijkheden voor het geval een vonnis beweerdelijk ten onrechte al dan niet uitvoerbaar bij voorraad is verklaard (artt. 234, 235, 351, 360 lid 2);
- e) de bepalingen die ten overvloede bepalen dat een beslissing uitvoerbaar bij voorraad is (artt. 250 lid 4, 988 lid 2);
- f) de neurotische bepalingen die duidelijk moeten maken dat het er niet toe doet of een beslissing al dan niet uitvoerbaar bij voorraad is, dan wel juist daarvoor een uitzondering maken (artt. 335 lid 2, art. 491 laatste zinsdeel, 704 lid 1, 710 lid 4, 722, 723 lid 3, 726 lid 2, 728a lid 2, 729e, 826 lid 1 sub c, 861).

Dat ruimt op."

PdK 17/12/13

p.de.kort@rechtspraak.nl